

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονδα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—όκτω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στο χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μάρτη τοῦ μηνὸς τριάντα,
Κορδονάραγα νταγιάντα.

Ἑπτακόσα πενήντα κι' ὀκτώ,
χάσκουν γλάροι μὲ στόμ' άνοικτό.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

ποῦ ρεμούλας κι' άνταρσίας 'φεγγοδόλησαν πυρροί,
κανοναῖς ἐδέχθης τόσαις δίχως μιὰ νὰ ρίξης σύ.

Ἦγα πού λές 'στην Ἑθνική,
τὴν Τράπεζα τοῦτέστι,
κι' άντάμωσα πολλοὺς ἐκεῖ
κι' ἦταν καὶ μιὰ ζέστη.

Χαῖρε, Τράπεζα τοῦ κράτους,
ποῦ σέ χρόνους ἐπαράτους
ἔφερες γλυκαῖς μπουνάτσαις,
καὶ πρωτόγαλες συχνάτσαις
γιὰ μεγάλη συμφορὰ
κάθε ρέκτη φουκαρᾶ.

ποῦ μύριας ραδικόταϊς καὶ 'ψηλὰ καπέλα μόνον...
γύριζε τὴν δρᾶσιν μετρητῶν ἐξήντα χρόνων,
δικαιητῆς τριάντα, τῶν ἐξήντα τὸ μισό,
τρεῖς προσκεκλημένοι καὶ λεφοῦσι περισσό.

Ἀπ' τὰ κόκκιλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ γερὰ
καὶ σὰν πρὶν καρδαμωμένη
χαῖρε, Μοῦσα τοῦ παρᾶ.

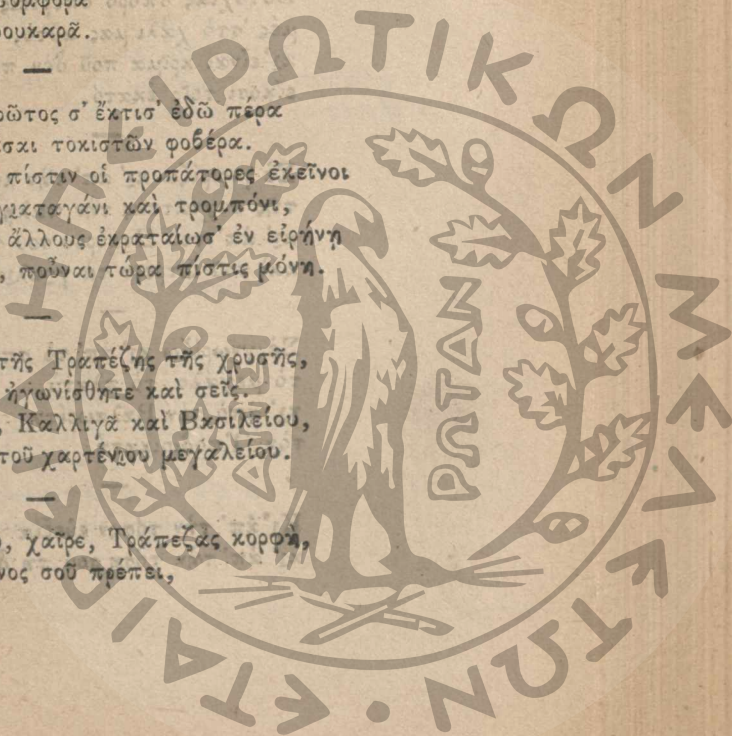
Ὁ Γεώργιος ὁ Σταύρου πρῶτος σ' ἔκτισ' ἐδῶ πέρα
νᾶσαι φάρος ψωραλέων, νᾶσαι τοκιστῶν φοβέρα.
Κι' ἂν τοῦ γένους μας τὴν πίστιν οἱ προπάτορες ἐκείνοι
τὴν ἐδραίωσαν μὲ πάλα, γαταγάνι καὶ τρομπόνι,
μὰ κι' ὁ Σταύρου μὲ τοὺς ἄλλους ἐκραταίωσ' ἐν εἰρήνῃ
τοῦ παρᾶ τὴν νέην πίστιν, παῦναι τώρα πίστις μόνῃ.

Μὲ τὰ χρόνια 'προχωροῦσες
κι' ἐσταμπάριζες χαρτί,
κι' ἕναν Στρέϊτ 'καρτεροῦσες
γιὰ νὰ κάνης τὴ γιορτή.

Χαίρετε, σκιαὶ προγόνων τῆς Τράπεζῆς τῆς χρυσῆς,
ποῦ τῆς πίστεως ἀγῶνας ἠγωνίσθητε καὶ σεῖς.
Χαῖρε, Κεχαγιᾶ, Ρενιέρη, Καλλιγὰ καὶ Βασιλείου,
χαῖρε, Τράπεζα πλουσία τοῦ χαρτένιου μεγαλείου.

τὸ μέρος ὅπου στέκει ἦσαν τὰ παλὰ κανόνια,
καὶ σὲ παρσμένα χρόνια,

Χαῖρε, μακαρίτη Σταύρου, χαῖρε, Τράπεζας κορφή,
δόξης στέφανος σου περσεῖ,

και χαρά 'στον 'που βλέπει
την 'ώρα σου μορφή.

Χαίρε, Τράπεζα βαρειά,
έλαφρών παρηγοριά
Σὺ τῆς κάσσης σου γεμίζεις
μὲ φλουρί μαλαματένιο,
καὶ τὸν κόσμον τὸν δανεῖζεις
μ' ἔναν τόκο τιποτένιο.

Ἐσὺ σώζεις μὲς 'στὴ μπόρα
τοὺς πτωχοὺς, τοὺς κουρελῆδες,
βγάζεις καὶ λαχειοφόρα
νὰ τὰ πέρνουν παραλῆδες.

Χαίρε, ποὺ σὲ καμαρώνουν
γιὰ τῆς τόσας σου θυσίας,
κι' ὅσα σπῆττα δὲν πληρώνουν
βγαίνουν 'στῆς δημοπρασίας.

Χαίρε, πρῶτε κολοσσέ,
ποὺ πολλὰ χρωστεῖ πρὸς σέ
τὸ πουργι τῆς Κουρελοῦς,
ποὺ χρωστεῖ τῆς Μιχαλοῦς.

Χαίρε σὺ, ποὺ κανονίζεις
τὸ συνάλλαγμα, τὸ φράγκο,
χαίρε σὺ, ποὺ μηδενίζεις
καθενὸς μουφλούζη πάγκο.

Χαίρε, δύνχμης, ἀξία,
χαίρε, ποιήσις πεζῶν,
ἀγκυρά μὲς, Γαλαξία,
Τράπεζα τῶν Τραπεζῶν.

Χαίρε, πίστις μὲς ἀγέρως,
χαίρε, μετοχή μὲ κύρος,
ποὺ 'στῆς μπόρας τῆς μεγάλας
δὲν ξεπέφτεις σὰν τῆς ἄλλαις.

Εὐτυχίας σπόρο σπέρνεις
μὲς 'στὸ χάλι μὲς αὐτὸ,
κι' εἶναι κρίμα ποὺ δὲν πέρνεις
εἴκοσι τοῖς ἑκατό.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
τῆς συχνάτσας τὴν παλῆα,
κι' ἀπ' τοῦ Σταύρου σου τὴν ὄψι
καὶ τοῦ Στρέιτ τὰ γραλιά.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὸ σπῆτι
τὸ μεγάλο, τὸ πλατὺ,
κι' ἀπὸ τὸν Βαλαωρίτη
τὸν Ὑποδιοικητή.

Κι' ἀπ' τὴν τόσην εὐεξία
κι' ἀπ' τὴν τόση σου τὴ δρᾶσι,

κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν Εὐταξία,
ἀδελφὸ τοῦ κυρ Θανάση.

Κι' ἀπ' τῆς φέστας σου τὸ κάζο
κι' ἀπὸ τοὺς λιμοκοντόρους,
κι' ἀπ' τὸν Χρῆστο τὸν Βουρνάζο
καὶ τοὺς ἄλλους δορυφόρους.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπὸ τούτους,
ὅπου μὲ τὸ στόμα χάσκα
περιμένουν νὰ βρουν πλούτους
μὲς 'στῆς ψώρας τὴν Ἀλάσκα.

Σὺ, ποὺ λάμπεις τώρα 'μπρὸς μου,
καὶ τὸ δόλιο Κεντρικὸ,
εἶσθε τῶναιρο τοῦ κόσμου,
ποὺ δὲν ἔχει ριζικό.

Σεῖς τὰ δύο μὲς τεμένη,
καὶ καθένας περιμένει
πότε θάλλῃ μιὰ φορὰ,
ποὺ δὲν θάχετε φρουρά.

Χαίρε, Στρέιτ Τραπεζίτη καὶ 'στὰ νούμερα δεινέ,
χαίρε, Στέφανε τρανέ,
ποὺ κυττῶ τὴν ζωγραφία σου μὲς 'στὴν καθ' ἑφημερίδα,
δέξου κι' ἀπ' ἐμὲ στεφάνι,
μὰ δὲν ξέρω πῶς σου 'φάνη
νὰ γιορτάσῃς τῆς Τραπεζῆς ἐξηκονταετηρίδα.

Ὅμως σούφεξε καλὰ,
δῶρα σοῦδωσαν πολλὰ,
κάδρα, δίσκους καὶ σερίτσια... μὰ κι' ὁ Κάιζερ ἀκόμα
σοῦστειλε σταυρὸ, ποὺ κόσμος τὸν κυττᾷ μὲ χάσκον στόμα.

Δῶρα μπόλικα κυττάζεις,
ποὺ κοστίζουνε παρὰ,
κι' ἀπορῶ πῶς δὲν γιορτάζεις
κάθε χρόνο μιὰ φορὰ.

Ἀχ! ἂν εἴξευρα κι' ἐγὼ, ποὺ γεραίρω τὴν πατρίδα,
ὅτι κάτι θὰ μοῦ φέξῃ,
κάθε πέντε 'μέραις κι' ἕξη
θάκων σὺρ μὰ παρὸλ ἐξηκονταετηρίδα.

Μὲ τὴν Τράπεζ' ἄς πηδοῦμε,
κι' εἴθε 'γρήγορα νὰ 'δοῦμε
τὸν καθέναν δικονομάρη
νὰ τυπώσῃ, νὰ σταμπάρῃ
τὴν ἀπένταρή του φάτσα
'στὴν τρεχοῦμενη συχνάτσα.

Τέτοια κι' ἄλλα, Περικλέτο, δίχως νὰ πολυλογῶ,
τοὺς ὁμίλησα κι' ἐγὼ,
κι' ἔβλεπα κατὰ στιβάδας τῆς Τραπεζῆς τὸ χερτί,
καὶ 'ποθοῦσα νὰ τὸ κόψω νὰ τὸ κάνω κομμετί.

Χάμλετ κι' Ὁφελία
κάνουν ὁμιλία.

Γὰ τῆς Τραπεζῆς τὴ γιορτὴ δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα,
καὶ τραταμέντα 'βγήκανε δίσκοι μ' ἑκατοστάρινα,
καὶ τότε ἐχήμηξε ποὺ λὲς προσκεκλημένων σπεῖρα,
κι' ἐγὼ τοὺς ἀρπαξ' ἀρκετὰ,
καὶ πάρε μουλεγαν κι' αὐτὰ,
κι' ἐγὼ τοὺς ἔλεγα ἄμερσι κι' εὐχαριστῶ σας, 'πῆρα.»

Παρίδες ἔγιναν πολλῶν τὰ μάτια τὰ λιμάρινα,
καὶ νέους δίσκους ἔβγαλαν ὅλο πεντακοστάρινα,
κι' οἱ σερίττοροι μουλεγαν ἀπάρτε καὶ γιὰ τὸ σπῆτι,
ἔμω ἐγὼ δὲν ἔπερνα καὶ τοὺς 'βαστοῦσα μύτη.

Γιμνήθησαν τὰ τρόπαια κι' αἱ τῶν προγόνων θῆκαι,
καὶ τρίτος δίσκος 'βγήκε
μὲ κατὰ χιλιόδραγμα φρεσκοσιδερωμένα,
κι' ἐγὼ γιὰ δαῖγμα 'θέλησα νὰ πάρω μόλις ἕνα.

Κι' εἶχα τὰ χαρτιά 'στὸ χέρι κι' ὅλοένα τὰ παίζα,
κι' ἐχαιρέτησα τὸν Στρέιτ καὶ τὴν πρώτη Τράπεζα.

Μὰ κι' ἀπέξω 'στὴν πλατεία μὲς 'στὸ ντάλα μεσημέρι
πλῆθος ἔχασκε κι' ἀσκέρι,
κι' ἐκαμάρωνε τὴ φέστα
μὲς 'στὸν ἄλσο, μὲς 'στὴ ζέστα,
κι' ἐπερίμενε τὸν Στρέιτ 'στὸ μπαλκόνι νὰ προβάλλῃ
καὶ συχνάτσας νὰ τοῦ ρίξῃ τροφανταὶς μὲ τὸ τσουβάλι.

Π. — Μὰ δὲν 'πῆρες καὶ γιὰ 'μένα,
ποὺ σ' ἀφίνα νὰ λιμάρῃς;
Φ. — 'Πῆρα πέντε καὶ γιὰ σένα
κι' ἐτοιμάσου νὰ τὰ πάρῃς.

Καὶ σὰν ἔφθασε Δευτέρα,
τελετῆς λαμπρὰς ἡμέρα,
'στὴ γιορτὴ τοῦ Μάρτη 'πῆγα
καὶ τὴ Δόξα μὲς θωρῶ,
ποὺ 'σφουγγαρίζε τὸν Ρήγα
μὲ σαποῦνι καὶ νερό.

Καὶ τοῦ βγάλανε τὴ σκόνῃ, ποῦ τοῦ σκέπαζε τὰ μάτια,
 γιὰ νὰ δῇ ξανὰ τῆς φέσταις, τῆς κιββαλαρίας τάτια,
 τὰ σπαθιά, τοὺς σπιρουνάτους,
 καὶ τοὺς ρήτορας τοῦ κράτους,
 ποῦ δὲν παύουν νὰ μᾶς λένε τῆς παληαῖς τῆς ἀναγούλαις,
 τῆς γνωσταῖς καὶ πρὸ Χριστοῦ,
 γιὰ τοὺς δούλους ἀδελφούς μας, καὶ πρὸ πάντων γιὰ τῆς
 τοῦ σπαθιάτου τοῦ γνωστοῦ. [δούλαις]

Ω Δόξα σὺ μὲ τὸ φτερό,
 Δόξα μὲ τὸ σπιροῦνι,
 Πές μου ποῦ βρῆκες τὸ νερό,
 ποῦ βρῆκες τὸ σαποῦνι;

Μὴν τὰ ῥωτᾶς, κύρ Φασουλή,
 γι' αὐτὸ μ' ἐρώτησαν πολλοί.
 Κάνω τὸ δάκρυ μου νερό, τὸ δάκρυ μου σαποῦνι...
 καὶ τώρα πᾶμε 'στὴ Βουλὴ ν' ἀκούσωμε τὸν Δούνη.

Π.—Στρώσε λοιπὸν τὴ ράχη σου γιὰ νὰ τῆς φᾶς, ψωρίτη,
 ποῦ θέλεις νὰ γενῆς καὶ σὺ μοντέλο Τραπεζίτη.

Ὁ γέρο Στρατηλάτης
 καὶ ὁ Κόντης ὁ Κορβιάτης.

Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε...
 Ντελ.— Μὴ μοῦ τὸ λές ἐμένα,
 καὶ ἂν ἤμουν νεώτερος, βεβαίως σὺν καὶ σένα
 εἰς τοὺς χοροὺς θὰ 'πήγαινα τῶν μετημφισμένων
 μὲ φράκ νεοκομμένον,
 καὶ τῆς στιγμῆς λουστρίνι,
 καὶ θάμουν φιγουρίνι.

Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε...
 Ντελ.— Τὰ λόγια σου μὴ χάνης,
 καὶ ἐγὼμ' ἐκεῖνος ὁ νταῆς καὶ λιγερὸς τσοπάνης,
 ποῦχε τὰ χίλια πρόβατα, τὰ πεντακόσια γίδια,
 καὶ ἔπαιζε μὲς 'στὰ χέρια του τὰ κοφτερά λεπίδια.
 Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε, καὶ τώρα, μὰ τὸν Ἅγιο,
 δὲν ἔχεις πιά κουράγιο,
 Ντελ.—Σὺν τὴν λαμπάδα στέκομαι καὶ μοῦ βαστοῦν τὰ
 καὶ σ' ὅποια μ'πῶ καρότσα, [κότσα,

ἀφηνιάζουν τάλογα, κλωτσῶν τὰ χαλινάρια,
 καὶ θρυμματίζουν κάγκελα καὶ σπάζουνε φανάρια,
 καὶ ἀφροὺς πετᾷ τὸ στόμα των, σπιθοβολεῖ τὸ μάτι,
 σὺν νὰ γνωρίζουν πῶς τραβοῦν τὸν γέρο Στρατηλάτη.
 Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε χωρὶς καιρὸ νὰ χάνης.
 Ντελ.—Τὸν Χάμλετ σὲ παρκαλῶ σ' ἐμένα μὴν τὸν χάνης.
 'Στὸ μοναστῆρι σὺ νὰ πᾶς, τοῦ κωφάλαλου ταῖρι,
 προτοῦ νὰ μάθης ἀπὸ μὲ πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.
 Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε, κτέβασε ταῦτιά,
 καὶ τάρματά σου 'σκούριασαν, δὲν πιάνουνε φωτιά.
 Ντελ.—Κι' ἂν τάρματά μου 'σκούριασαν, ἀλλὰ καὶ σκου-
 [ριασμένα
 φθάνουν γιὰ τὸν κωφάλαλο, μὰ φθάνουν καὶ γιὰ σένα.
 Ἐγὼ καὶ τρίτο πόλεμο μ'πορῶ μ' αὐτὰ νὰ κάνω
 καὶ μὲ τὸ παρκαπάνω,
 καὶ οὔτε θὰ γίνω, κύριε, τοῦ Χάμλετ Ὁφηλία,
 καὶ ἀκόμη 'στοὺς πολέμους μου δὲν ἔβαλα τελεία.
 Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε, καὶ μένο μεγαλεῖο.

Ντελ.—'Εσὺ ν' ἀνοίξης ἔπρεπε χοροδιδασκαλεῖο.
 Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε, καὶ μένε Θεοδωράκη.
 Ντελ.—'Εσὺ νὰ πᾶς αὐθημερὸν εἰς τὴν Μονὴν Πετράκη,
 ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον τὸν μουγγό, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσω,
 'στῶν Καλαβρύτων τὴν Μονὴν σκοπεύω νὰ τὸν κλείσω.
 Θεοτ.—Σὲ μοναστῆρι πήγαινε καὶ δός μας τὴν εὐχή σου.
 Ντελ.—Σὺ νὰ γενῆς κελύγερος ν' ἀγιάσης τὴν ψυχὴ σου,
 καὶ ἄφῃς ἐμένα τῆς Βουλῆς τὰ γκέμια νὰ κρατῶ,
 γιὰ τοὺς θεσμούς νὰ μάχωμαι καὶ εὐθύνες νὰ ζητῶ.
 Σ' ἐμένα μὴν τὰ λές αὐτὰ, καὶ δὲς πῶς καμαρόνομαι!
 μὲ τὴν παρλάτα τῶν θεσμῶν 'στὸ βῆμα ξημερόνομαι.
 Κοιμοῦνται μὲ ρουχαλιτὰ πολλοὶ νεώτεροί μου,
 καὶ ἐγὼ μονάχος ἄγρυπνος δὲν χάνω τὸ μπουρί μου,
 βάζω φωτιά 'στὴ μηχανή, 'στὴ γλῶσσα μου κερούλια,
 καὶ εἶμαι 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς Ἀυγερινὸς καὶ Πούλια.

Εἶδες πῶς σοῦ τὸν ἔκανα καὶ ἐκεῖνον τὸν Στεφάνου,
 καὶ αὐτοὺς, ποῦ σώνει καὶ καλὰ
 θέλουν σ' ἐμένα—τί μεγαλὰ!—
 νὰ ρίξουνε τὸν πόλεμο, ποῦκκανα τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ἔπειτα γυρεύεις, Κόντη, νὰ φορέσω μαῦρο ράσσο
 καὶ τὰ ρέστα τῆς ζωῆς μου μοναχὸς νὰ τὰ περάσω,
 μήπως ἔτσι καταφέρῃς ἐναντίον τῶν θεσμῶν
 νὰ τοὺς πάρῃς ὡς 'στὸ Πάσχα τὸν Προϋπολογισμόν.

Ὅμως τοῦτο τὸ λουκοῦμι, κύριέ μου, δὲν τὸ χάδεις,
 καὶ μὴ σφίγγεσαι καὶ ἀνάβεις.
 Φαρδομάνικα δὲν βάζω, δὲν σοῦ κάνω τὸ χατήρι...
 Θεοτ.—Φιναλμέντε σοῦ φωνάζω πήγαινε σὲ μοναστῆρι
 νὰ περάσης ἐκεῖ πέρα τῶν Παθῶν τὴν ἐβδομάδα.
 Ντελ.—Τώρα φαίνομαι πρὸ νέος καὶ ἐκοψα καὶ τὴν σουμάδα.
 Τώρα βρίσκομαι μὲς 'στ' ἄνθος τῆς λευκῆς τῆς ἡλικίας
 μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν δρόσον ἀνθισμένης ἀκκαλίας.
 Θεοτ.—Πήγαινε σὲ μοναστῆρι καὶ παρκαίτα τὸ Κορδόνι.
 Ντελ.—Ποιός; ἐγὼ σὲ μοναστῆρι;...τὸ φυσῶ καὶ δὲν κρυ-
 [ναι.
 Σὺ νὰ πᾶς μὲ τὸν μουγγό καὶ ὅσους μὲ τοὺς δρόσας πᾶν,
 ἐγὼ πᾶω 'στοὺς χοροὺς νὰ χορέψω παντεσπάν.

Καλλιφρονᾷ θανῇ,
 ποῦ κόσμος τὸν πονεῖ.

Ἐσεῖς τῆς ντόπικας ἀρχονταῖς περήφανα παιδιὰ
 τὸν Ἀθηναῖο κλάψετε μὲ τὴ χρυσὴ καρδιά,
 τὸν ἥσυχο, τὸν ἀκακο, τὸν ἀγαθὸ Μικέλη,
 ποῦχε καὶ 'στὰ κεντρίσματα ψυχῆς ἐχρόλου μέλι.

Οἱ τίτλοι δὲν τὸν θάρβωσαν, μήτε τὰρχοντολόγια,
 δὲν ἀνθῆσαν 'στὰ χεῖλῃ του φαρμακωμένα λόγια,
 καὶ λάτρης τῆς Ἀθῆνας τοῦ τῆς πρώτης, τῆς παλιῆς,
 πῆρε καὶ αὐτὸς γιὰ σύμβολο τὸν κλῆνο τῆς ἐλπίδας.

Δὲν ἀφροστεφανώθηκε μὲ τὴν πολιτικὴν,
 μὰ τὴν τιμὴν τοῦ φύλαξε παρθένα καὶ λευκή,
 καὶ ἐκεῖνος ὅπου σήμερα σώζει μονάχ' αὐτὸ
 δὲν θέλει καὶ ἄλλο στόλισμα τοῦ τάφου περὶ τοῦ.